

قرن به حساب می‌آمدند، اما افسوس که تنها ده تیم باید انتخاب می‌شد تا سرانجام یکی از آنها لقب تیم قرن را به دست می‌آورد.

انتخاب نهایی

و سرانجام زمان برای انتخاب نهایی فرارسید. در ابتدا تصور بسیاری بر آن بود که هر یک از اعضای گروه عرق ملی و خوی وطن پرستانه خود را به کار گرفته و به تیم‌های مربوط به کشورهای خودشان رأی خواهند داد که نتیجه گیری را بسیار مشکل می‌ساخت، اما واقعیت به شکل دیگری روی خود را نشان داد. نحوه انتخاب بدین ترتیب بود که در هر دور، داورها نام یک تیم را روی برگه نوشته و آن را تحویل می‌دادند و سپس دبیر جلسه، آرا را شمارش می‌کرد و تنها در صورتی کار رأی‌گیری به اتمام می‌رسید که یک تیم شش رأی از ده رأی ممکن را به دست می‌آورد. حال شگفت‌اینکه تنها در مرحله اول هیچ تیمی به حد لازم دست نیافت چرا که در دور دوم بود که یکی از تیم‌ها از ده رأی ممکن، صاحب هشت رأی شد و این نشان می‌داد که اکثریت قریب به اتفاق خبرنگاران روی تیم قرن اتفاق نظر داشتند.

بوزیل کبیر

آری تیم مذکور را کارشناسان بوزیل کبیر نام نهاده‌اند. یعنی بوزیلی که موفق شد در سال ۱۹۷۰ با اقتدار مقام قهرمانی جهان را به دست آورد. از نظر روش بازی، روح فوتبال‌نهادی و زیبا، جمع شدن ستاره‌ها و غلبه بر حریفان کوچک و بزرگ، این بوزیل سال ۱۹۷۰ بود که لقب تیم قرن را به خود اختصاص داد و حتی رأی دهندگان زمانی که نام آن را روی برگه‌های خود می‌آوردند، لقب کبیر را هم به آن اضافه کرده بودند. جالب اینکه در دور دوم از رأی‌گیری نهایی که هشت تن از خبرنگاران به بوزیل کبیر رأی داده بودند، تنها دو نفر باقی مانده بودند که به تیم دیگری رأی داده بودند. یکی از آنها مارادونا بود که اصولاً همواره بوزیل را رقیب اصلی آرژانتین قلمداد می‌کرد و احساس خوبی نسبت به تیم ملی بوزیل نداشته است، بنابراین او به «آرژانتین ۸۶» رأی داد و نفر دوم هم امه ژاکه از فرانسه بود که او تیم رئال مادرید قهرمان پنج دوره پی‌درپی از جام باشگاه‌های اروپا را به عنوان تیم قرن انتخاب کرده بود و گر نه بکن بائر، پلاتینی، کرایف، پله، زاگالو، لیبی، فرگوسن و گلانوئل همگی به بوزیل رأی داده بودند. حتی در دور اول در رأی‌گیری هم که اکثریت به دست نیامد، باز هم بوزیل کبیر صاحب پنج رأی شده بود که این پنج رأی از جانب پله،

زاگالو، گلانوئل، پلاتینی و لیبی به دست آمده بود، اما پنج رأی دیگر بدین شکل تقسیم شده بود که بکن بائر به آلمان، امه ژاکه به رئال مادرید، مارادونا به آرژانتین، کرایف به آژاکس و فرگوسن به منچستر یونایتد رأی داده بودند، یعنی حتی در دور اول هم بوزیل کبیر در برابر هریک از تیم‌های دیگر با یک رأی، بهترین شناخته شده بود. همه این فعل و انفعالات در رأی‌گیری حاکی از آن بود که بوزیل ۷۰ یا همان بوزیل کبیر، با برتری مطلق به عنوان تیم قرن شناخته شده است.

سرگذشت بوزیل کبیر

مجرای بوزیل کبیر یا بوزیل ۷۰ از چهار سال پیش‌تر یعنی از جام جهانی ۱۹۶۶ در انگلستان شروع شد. در آن مسابقات فوتبال محکم و خشن اروپایی، محلی برای فوتبال تکنیکی و شکننده آمریکای جنوبی قائل نشد و در نتیجه این چهار تیم اروپایی بودند که مقام‌های اول تا چهارم را به دست آوردند. انگلستان، آلمان، پرتغال و روسیه چهار کشور فوق بودند، اما تیم بوزیل که قربانی خشنوت حریفان خود شد همان دور مقدماتی با دو شکست و تنها یک پیروزی حذف شد و آرژانتین وارو گوته که به دور دوم راه یافته بودند، هر دو با ناداوریهایی که در برابر آنها شکل گرفت از جام خارج شدند. آرژانتینی‌ها که به شدت معترض بودند بازی در برابر انگلستان را به جنجال کشاندند تا آنجا که سرف رمزی مربی تیم ملی انگلستان در برابر خبرنگاران جراید و رسانه‌ها، اعضای تیم ملی آرژانتین را «حیوانات» نامید. همه این مسائل باعث شد که دوستان فوتبال در آمریکای جنوبی به شدت نسبت به رفتار و گفتار اروپاییان دلخور شده و مصمم شوند که چهار سال بعد و در جام جهانی مکزیکی از اروپا انتقام بگیرند و چنین شد که سه تیم از آمریکای جنوبی یعنی بوزیل، اروگوئه و پرو با تمام قدرت به جام جهانی سال ۷۰ کام گذاشتند تا در برابر اروپاییان از حقانیت فوتبال آمریکای جنوبی دفاع نمایند. در این میان اروپاییان هم بیکار ننشسته و همراه با برخی از بزرگترین ستارگان تاریخ فوتبال، تیم‌های خود را روانه مکزیکی کردند. ایتالیا با ستارگانی چون فاکتی، ماتزولا، ریورا، ریوا، دومنگینی و... در واقع منتحبی از ستارگان اینترمیلان، آ.ث. میلان، یوونتوس و ناپل در این تیم جای گرفته بودند. انگلستان هم با اشخاصی چون گوردون بکس، بابی چارلتون، بابی مور، جف هورست، آلن کلارک، پیترو گوردون و... در حقیقت اینان نیز ترکیبی از منچستر یونایتد، لیورپول، لیدز یونایتد، چلسی و اورتون را به همراه داشتند. آلمانها نیز با امثال بکن بائر، مولر، زیلر، اشلینگر و اوهرات از باشگاه‌هایی چون بایرن مونیخ، بورسیا دورتموند، فرانکفورت، شالکه، هامبورگ و کلن گام به مسابقات نهادند. روسها هم با نظایر باشین، چسترونوف، مترولی، بیشتو و سر بریانیکوف از باشگاه‌هایی چون دینامو مسکو، اسپارتاک مسکو،

دینامو کیف، زسکامسکو و دینامو تفلیس به مسابقات آمده بودند و در کنار این قدرتهای اروپایی بلژیک با پل وان همیست، چکسلواکی با نوازیاک، رومانی با دومیتراچیه، سوئد با کیندوال و بلغارستان با اسپارخوف هم حرفه‌ای برای گفتن داشتند. در واقع در کنار برزیل، اروگوئه و پرو از آمریکای جنوبی و مکزیکی به عنوان میزبان و حداقل شش قدرت اروپایی، جام جهانی مکزیکی به سال ۱۹۷۰، به یک جام جهانی رویایی تبدیل شده بود که حوادث جام جهانی گذشته و برخوردهای نه‌چندان قابل قبول با آمریکای لاتین هم حساسیت مسابقات را دوچندان کرده بود و در این میان برزیل قدم به مسابقات گذاشت.

قدرتمندترین تیم فوتبال تاریخ

برزیل که در جام جهانی قبلی به شکل فاجعه‌باری شکست خورده و حذف شده بود، برای جام جهانی ۱۹۷۰، کار را بسیار قوی آغاز کرد. آنها کلیه ستارگان خود را در کنار یکدیگر جمع‌آوری کردند و آنها را بر نظر ماریو زاگالو یک مربی جوانی که تا هشت سال پیش تر همبازی آنان بود قرار دادند. آنگاه مسابقات مقدماتی جام جهانی برای وروده جام جهانی ۱۹۷۰ در مکزیکی آغاز شد. برزیل در دور مقدماتی در گروهی مشکل با پاراگوئه، کلمبیا و ونزولا قرار گرفت در حالی که تنها تیم فاتح از این گروه به جام جهانی راه می‌یافت. در تیم ملی بوزیل فلیکس یک دروازه‌بان باتجربه بود. در دفاع برزیلی‌ها کارلوس آلبرتو، پیاتزا و بریتو را داشتند. در خط میانی بوزیل با جرسون، ریوله‌ینو، کلودوآلدو، قدم به مسابقات گذاشت و اما خط حمله بوزیل که هنوز هم از آن به عنوان بزرگترین خط حمله در تاریخ فوتبال یاد می‌شود، عبارت بود از پله، توستائو و جرزینهو. بوزیل برای اولین مسابقه خود به کشور کلمبیا رفت و با دو گل توستائو این تیم را شکست داد. در مسابقه بعد، برزیلی‌ها به کشور ونزولا قدم گذاشتند و با سه گل از جانب توستائو، دو گل از جانب پله، این تیم را پنج بر صفر شکست دادند. برزیل در مسابقه بعدی به خاک پاراگوئه گام نهاد و با گل‌های جرزینهو، ادو و گلی که مدافع حریف به ثمر رساند، با نتیجه سه بر صفر حریف قدر خود را شکست داد. حال نوبت به مسابقات برگشت رسید. برزیل ابتدا کلمبیا را با نتیجه شش بر دو شکست داد. توستائو دو گل و پله، جرزینهو، ادو و ریوله‌ینو هر کدام یک گل به ثمر رساندند. در مسابقه بعدی برزیل با نتیجه شش بر صفر ونزولا را منهدم کرد. توستائو سه گل، پله دو گل و جرزینهو یک گل دیگر را در این مسابقه به ثمر رساندند. و سرانجام نوبت به آخرین مسابقه بوزیل رسید. بیش از یکصد و هشتاد و سه هزار نفر در استادیوم مشهور ماراکانا گردهم آمده بودند تا جشن صعود بوزیل را به جام جهانی برگزار کنند. فراموش نشود که پاراگوئه هم به غیر از مسابقه با بوزیل تمامی مسابقات خود را فتح کرده بود. بنابراین این مسابقه می‌توانست سرنوشته ساز هم باشد. اما تک گل پله، سبب شد تا برزیل فاتح آخرین نبرد مقدماتی هم باشد و با شش پیروزی از شش مسابقه و ۲۳ گل زده و دو گل خورده، راهی مکزیکی شود.

در مکزیکی، بوزیل باز هم در مشکل‌ترین گروه یا گروه مرگ در برابر سه قدرت اروپایی یعنی انگلستان، چکسلواکی و رومانی قرار گرفت. اما آنها با آتش‌بازی خود

بقیه در صفحه ۳۵